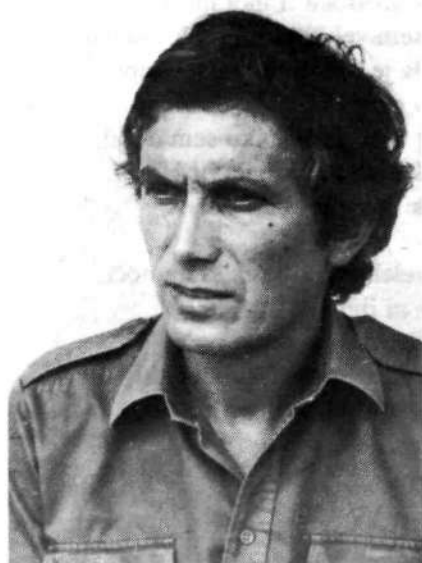

Sedem sanjskih zapiskov

Tone
Kuntner

SANJAL SEM Sanjal sem ponoči
o zvezdi Danici,
najsvetlejši zvezdi med zvezdami.

Sestopila je z neba
in delila svojo luč
vsem stvarjem v mojem vrtu.

Postajala je vse manjša
in manjša . . .
Kot kresnička.

Zbudil sem se,
da bi jo ujel.

Preiskal sem cel vrt,
a je nisem našel.
In tudi vse druge zvezde
na nebu so izginile.

Toda v vseh stvarih
je bilo jutro, –
svetlo kakor še nikoli.

ODKRITOSRČNO Odkritosrčno ti moram priznati,
da sem velikokrat ljubil v sanjah
in da je bilo tudi sanjsko lepo.

Kot sem dajal, tako sem dobil,
vsaka beseda je bila božajoča,
vsak dotik je rodil odziv.

In želel sem si brez kraja noči.

Bilo je veliko takih noči.
In zmeraj si bila ljubljena ti,
ti, iz najinih najlepših dni.

STORIL SEM HÚDO Storil sem húdo bližnjemu,
HÚDO da mi je bilo potem hudó.

In čeprav sem mu húdo storil
le v sanjah
in mu nisem povzročil rane
in mu nisem zadal bolečine
(in tudi nikoli ni zvedel za to),

sem se mu dolgo odkupoval
z najglobljo ljubeznijo,
ki jo premorem,

dokler se ni sčistilo
srce nečisto.

KO SEM SE ZBUDIL Ko sem se zbudil iz sanj,
je bila hiša prazna.
Nobenega gosta nikjer.

Na prazničnem slavju
smo bili zbrani

vsi bratje in sestre
po svetu razgnani.

Pili smo vina naših goric,
peli smo pesmi naše dežele,
jedli smo naše matere kruh
in zlate mošančke naše mladosti.

Slovesno smo se zaobljubili,
napiti in siti,
da se ne bomo nikoli razšli.

Vse smo popili,
vse smo pojedli.
Tudi slovesne besede obljud.

Ostal je v hiši le duh po mošančkah.

KRIČAL SEM

Kričal sem na vse grlo
nekaj o resnici,
svobodi
in pravici . . .

Vojaki,
ki niso govorili mojega jezika,
so me prijeli,
zamašili usta,
zavezali oči
in me peljali pred puške.

Ljudje pa so stali molče
in negibno kakor drevesa. –

Hvala bogu, bile so le sanje.

Toda odtlej živim drugače,
bolj zase in vase
in nikomur ne pripovedujem
o tem.

BEŽAL SEM Bežal sem
 skoz črni les
 kot žival
 pred preganjalci

skoz temo,
 sovraštvo,
 trnje

in se v smrtni grozi
 rešil
 na neznatno sanjsko jaso,

kjer so brez moči
 zveri
 in človeški ubijalci.

Tu ležim,
 da se spočijem

in ne upam več zaspati.

TU Tu sem že bil.
 SEM ŽE BIL To pot
 sem že hodil
 nekoč.

Po njej
 sem prišel
 do sem,
 kjer sem.

In skozme
 gre dalje . . .
 In je ni konca.

Sanjal sem jo.
 In ker sem jo sanjal,
 se zdi, da je ni.

Njena blatna, lepljiva resnica
 se mojih utrujenih nog drži.